

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

UP/I 034-03/14-01/002
437-09/74-2016-153

Poslovni broj: UsII-60/15-10

AGENCIJA ZA ZAŠTITU TRŽIŠNOG NATJECANJA	
Datum primitka	13-05-2016

U I M E R E P U B L I K A H R V A T S K A

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Sanje Štefan, članica vijeća, uz sudjelovanje Ivane Firšt, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Securitas Hrvatska d.o.o. Zagreb, Zelinska 3, kojeg zastupa: iz Zagreba,

protiv tužene Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, Savska cesta 41/14, Zagreb, koju zastupa Mladen Cerovac, mag. iur. predsjednik Vijeća za zaštitu tržišnog natjecanja, a po punomoći Josip Čulić i Vedran Zemljić, radi poništenja rješenja, klasa: UP/I 034-03/14-01/002, urbroj: 580-09/88-2015-100 od 17. ožujka 2015., u predmetu sklapanja zabranjenog sporazuma, dana 22. travnja 2016.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi: „Poništava se rješenje tužene Republike Hrvatske, Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, klasa: UP/I 034-03/14-01/002, urbroj: 580-09/88-2015-100 od 17. ožujka 2015. godine.“

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem je tužena i to točkom I. izreke rješenja utvrdila da su poduzetnici Sokol Marić d.o.o. tužitelj u ovom predmetu sa sjedištem u Zagrebu, Trg maršala Tita 8/II, Securitas Hrvatska d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Zelinska 3, AKD Zaštita d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Savska cesta 28, Klemm Sigurnost d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Drage Gervaisa 3, Bilić-Erić d.o.o. sa sjedištem u Sesvetama, Ljudevita Posavskog 3, V Grupa d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Remetinečki gaj 2h i Arsenal Ivezić d.o.o. sa sjedištem u Varaždinu, Pavlinska 5 sklopili zabranjeni sporazum na način da su na sastanku održanom u prostorijama poduzetnika Tectus d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 48, 23. listopada 2013., godine dogovorili minimalnu cijenu usluga privatne tjelesne zaštite čime su u razdoblju od 23. listopada do 17. siječnja 2014. narušili tržišno natjecanje izravnim utvrđivanjem cijena u smislu članka 8. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja („Narodne novine“ 79/09., 80/13. nastavno ZZTN), točkom II. izreke navedenog rješenja utvrđeno je da je zabranjeni sporazum iz točke I. izreke rješenja ex lege ništetan u smislu članka 8. stavka 4. ZZTN-a, točkom III. poduzetnicima iz točke I. izreke rješenja izrečene su upravno kaznene mjere: - Sokol Marić d.o.o. u iznosu od 1.333.000,00 kn; Securitas Hrvatska d.o.o. u iznosu od 1.027.000,00 kn; - AKD Zaštita d.o.o. u iznosu od 905.000,00 kn; - Klemm Sigurnosti u iznosu od 657.000,00 kn; - Bilić-Erić d.o.o. u iznosu od 942.000,00 kn; - V Grupa d.o.o. u iznosu od 289.000,00 kn

i Arsenal Ivezić d.o.o. u iznosu od 171.000,00 kn, a točkom IV. izreke rješenja navedeno je da će se izreka rješenja objaviti u „Narodnim novinama“, a cjelokupno rješenje na stranici Agencije.

Tužitelj u tužbi u bitnome navodi da se razgovor o nekoj temi ne može smatrati dogovorom odnosno sporazumom u smislu članka 8. ZZTN-a, a kamoli ugovorom u smislu odredaba Zakona o obveznim odnosima. Citira odredbe Zakona o obveznim odnosima za koje smatra da su primjenjive u ovom slučaju. Navodi da sukladno društvenom ugovoru trgovačkog društva Securitas Hrvatska d.o.o. za valjanost pravnih poslova koje sklapa društvo nužna je pretpostavka postojanje suglasnosti nadzornog odbora predmetnog društva. Stoga je bilo kakva insinuacija o postojanju sporazuma koje nije odobrio nadzorni odbor bespredmetna. Suprotno stavu tužene sudionici postupka su pokušavali naći zajednički jezik u odnosu na mjere sa svrhom sprječavanja nelojalne konkurencije odnosno dokidanja dumping cijena. Navedeno proizlazi i iz „Kalkulacije cijene koštanja zaštitarske usluge tjelesne zaštite“ kao dokumenta koji je izdala Hrvatska gospodarska komora, a ujedno i službenog dokumenta MUP-a kojim se također propisuje minimalni trošak rada zaštitara, stoga se nameće pitanje kako su sudionici postupka mogli donijeti zaključak kojim se utvrđuje nešto što je utvrđeno sa strane Hrvatske gospodarske komore i Ministarstva unutarnjih poslova znatno ranije. Agencija kao predstavnik Republike Hrvatske je kaznila pravni subjekt za ponašanje koje je Ministarstvo unutarnjih poslova također kao predstavnik Republike Hrvatske propisuje kao poželjno. Ističe da je jedini krimen sudionika postupka pa tako i tužitelja činjenica da nitko od prisutnih predstavnika pravnih osoba koji su bili subjektima postupka pred tuženom nije demantirao članke koji su izašli u časopisu „Zaštita“ te na portalima. Podsjeća naslovni sud kako ne postoji obveza demantiranja propisana u pozitivnim propisima Republike Hrvatske koja bi nalagala obvezu demantiranja bilo kakvog članka od strane bilo kojeg pravnog subjekta unutar Republike Hrvatske. Obaveza demanta je jedino propisana kao procesna pretpostavka podnošenja tužbe za naknadu štete nastale kao posljedica objavljenog članka. Ističe kako je svrha predmetnog sastanka bilo formiranje komore zaštitara odnosno razgovor o sklapanju kolektivnog ugovora s radnicima zaposlenim kod trgovačkih društava koji se bave zaštitarskom djelatnošću. Naime, da su se sudionici predmetnog sastanka kritične zgode dogovorili o osnivanju Komore zaštitara ovaj postupak postao bi bespredmetan. Samim osnivanjem predmetne Komore zaštitarska društva dobila bi ovlaštenje dogovoriti puno više cijene kao minimalne cijene pružanja svojih usluga pri čemu bi isto ovlaštenje bilo „amenovano“ od strane Republike Hrvatske. Osim toga ističe da posluje u branši u kojoj se cijene formiraju putem javnog natječaja odnosno formira ih naručitelj usluge te shodno tome bilo kakav dogovor oko cijena postaje bespredmetan. Ističe da tuženi u svom rješenju navodi da nije potrebno utvrđivati mjerodavno tržište ni samo narušavanje istog, ali da će ipak provesti postupak. Naime, Agencija prema mišljenju tužitelja grubo krši temeljne zakonske odredbe. Isto tako Agencija utvrđuje i sporazum zabranjen po cilju i sporazum zabranjen po ekonomskim rezultatima u čemu tužitelj vidi povredu materijalnog prava.

Osim toga protivi se izricanju i visini upravno-kaznene mjere te detaljno obrazlaže da nisu uzete u obzir sve olakotne okolnosti. Poziva se na presudu Visokog upravnog suda poslovni broj: UsII-70/14 kojom je usvojen tužbeni zahtjev Hrvatskog društva ortodonata te je poništeno rješenje Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja. Ističe da u navedenoj presudi stoji da dogovor poduzetnika o cijenama mora moći imati za cilj ili posljedicu primjenu tako dogovorenih cijena na tržištu, a što je ovdje izostalo.

Predlaže da se poništi osporeno rješenje uz obvezu naknade troška postupka tužitelju.

Tužena u odgovoru na tužbu ostaje u cijelosti kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja te ističe vezano uz primjenu Zakona o obveznim odnosima ("Narodne

novine" 35/05., 41/08. i 215/11. – dalje: ZOO) kako se na tumačenje pojma sporazuma u smislu propisa o zaštiti tržišnog natjecanja ne primjenjuju odredbe ZOO-a već ZZTN-a i na temelju njega doneseni podzakonski propisi te kriteriji pravne stečevine Europske unije koja predstavlja interpretativni instrument u tumačenju propisa iz područja tržišnog natjecanja u smislu članka 74. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja. U odnosu na navode tužitelja da se na sastanku održanom u prostorijama časopisa „Zaštita“ od 23. listopada 2013. nije razgovaralo o cijeni usluga već se razgovaralo o trošku sata rada zaštitara tužena ističe kako je tijekom postupka nesporno utvrđeno kako su tužitelj i još šest poduzetnika koji pružaju usluge privatne tjelesne zaštite svojevrijem sudjelovali na sastanku na kojem se između ostalog razgovaralo o minimalnoj cijeni pružanja usluga privatne tjelesne zaštite uz navođenje iznosa od 32,50 kn kao minimalnog iznosa ispod kojeg neće nuditi navedene usluge. Unatoč navodima tužitelja kako se na predmetnom sastanku pokušalo naći zajednički jezik u odnosu na mjere sa svrhom sprječavanja nelojalne konkurencije odnosno dokidanja dumping cijena tužena je utvrdila kako je potom većina njih, pa tako i tužitelj, dogovoreni iznos i naznačio kao konačnu cijenu u svojim ponudama. Isto tako ističe da je netočan navod tužitelja kako je tužena u osporenom rješenju istakla da nije potrebno utvrđivati mjerodavno tržište ni samo narušavanje istog ali da će ipak provesti navedeni postupak čime je prekršilo temeljne i zakonske odredbe o podjeli zabranjenih sporazuma. Tužena upućuje na obrazloženje rješenja u kojem je tužena definirala mjerodavno tržište te dodaje kako kod kartelnih sporazuma precizno utvrđivanje mjerodavnog tržišta uistinu nije ključan element za utvrđenje postojanje zabranjenog sporazuma.

Naime u postupcima utvrđivanja zlorabe vladajućeg položaja apsolutno je nužno točno i precizno utvrđivanje mjerodavnog tržišta kao i tržišnih udjela sudionika jer je postojanje vladajućeg položaja nekog od poduzetnika na određenom tržištu ključni element i osnovni preduvjet da bi se uopće ocjenjivalo je li postupanje tog poduzetnika zloraba. Također u postupcima ocjene dopuštenosti koncentracije poduzetnika je također nužno točno i precizno utvrđivanje mjerodavnog tržišta kao i tržišnih udjela sudionika kako bi se moglo utvrditi hoće li neka koncentracija poduzetnika dovesti do stvaranja vladajućeg položaja ili jačanja već postojećeg vladajućeg položaja određenog poduzetnika. S druge strane u kartelnim sporazumima kao u najtežem obliku narušavanja tržišnog natjecanja precizno je utvrđivanje mjerodavnog tržišta nije nužno dok su tržišni udjeli sudionika kartelnih sporazuma potpuno irelevantni u smislu utjecaja na postojanje zabranjenog sporazuma. U odnosu na navode tužitelja kako je tužena počinila jednu od procesnih povreda u smislu da podneske pojedinih stranaka nije dostavila zainteresiranim strankama na očitovanje tužena je istakla kako je člankom 47. ZZTN-a predviđeno pravo uvida u spis predmeta te kojom prilikom stranka odnosno njezin punomoćnik mogu načiniti preslike dokumenata koji se nalaze u spisu. Osim toga ističe kako su o pravu uvida u spis stranke i njihovi punomoćnici dodatno upućeni prilikom održavanja nastavka usmene rasprave 9. rujna 2014. kako je to i naznačeno u zapisniku o usmenoj raspravi od 9. rujna 2014.

U odnosu na navoda tužitelja kako tužena paušalno navodi u tekstu pobijanog rješenja odluke Europskog suda ne navodeći na koji način se te presude odnose na konkretni slučaj tužena ističe kako je u produžetku naziva odluke iza svake odluke na koju se tužena pozvala naznačen paragraf ili više njih koji se mogu dovesti u vezu s tumačenjima u pobijanom rješenju.

Tužena predlaže da Sud primjenom načela usmene rasprave iz članka 7. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12. i 152/14. – dalje: ZUS) zakaže raspravu u ovom sporu budući da prema mišljenju tuženika nisu ispunjeni uvjeti iz članka 36.

ZUS-a. Isto tako predlaže da Sud o svim tužbama tužitelja u ovom sporu protiv istog rješenja odluči zajedničkom presudom.

Tužena u odgovoru na odgovor na tužbu u bitnome navodi da iz rješenja proizlazi kako se radi o predmetu na kojeg se isključivo primjenjuju nacionalne norme da predmet nije vođen niti pokrenut temeljem članka 101. Ugovora o funkcioniranju Europske unije. Ističe da je tuženik trebao primijeniti članak 5. ZZTN-a koji navodi da se ZZTN ne primjenjuje na odnose između poslodavaca i radnika te na odnosi koji su uređeni kolektivnim ugovorom između poslodavaca i sindikata. Poziva se ponovno na presudu Visokog upravnog suda od 5. ožujka 2015. poslovni broj: UsII-70/14. Ističe da iako je tužena protiv navedene odluke podnijela Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske prijedlog da Vrhovnom sudu RH podnese zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude iz naknade prakse tužene proizlazi da je tužena naknadno poštivala praksu Visokog upravnog suda naime 17. rujna 2015. Tužena je u predmetu klasa: UP 034-03/2014-01/017, kojeg je vodio protiv HURA gospodarsko interesno udruženje društava za tržišno komuniciranje sa sjedištem u Zagrebu rješenjem prihvatila prijedlog mjere te izbjegla meritornu odluku i kažnjavanje u slučaju horizontalnog sporazuma. Ističe da odluka u predmetu HURA jasno ukazuje na nejednak tretman poduzetnika koji su se pojavili pred tuženom. Smatra da postupanje Agencije nije niti ustavno te ističe da postupanjem tužene nije bila ostavljena mogućnost tužitelju da se brani šutnjom tijekom postupka odnosno da nedostavlja zatraženu dokumentaciju i očitovanja. Isto tako ističe da odredbom članka 70. ZZTN-a propisano kao se upravno-kaznena mjera uplaćuje po izvršnosti rješenja tuženika ako nije uložena tužba na Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske, odnosno po pravomoćnosti sudske odluke ako je uložena spomenuta tužba. Međutim, ako je tužba uložena u iznosu upravno kaznene mjere računavaju se tada i zakonske zatezne kamate koje teku od dana dostave stranci rješenja tužene pa sve do pravomoćnosti sudske odluke. To znači da se kamate obračunavaju za cijelo vrijeme trajanja ovog sudskog postupka kojim se ispituje rješenje tužene koje u kompleksnim slučajevima može trajati duže vrijeme. Ovakvo propisivanje početka tijeka kamate na izrečenu upravno-kaznenu mjeru, pravo stranke da se koristi opcijom sudske zaštite protiv upravnih rješenja, ako već nije u potpunosti spriječeno, onda je svakako značajno umanjeno. Opravdano se postavlja pitanje ne stavlja li se stranka ulaganjem pravnog lijeka u gori položaj nego da kaznu odmah plati i zapravo nije li stranka demotivirana da pokrene sudski postupak kontrole upravnog akta. Stoga smatra da je navedeno rješenje u suprotnosti sa člankom 18. Ustava kojim se jamči pravo na žalbu protiv pojedinačnih pravnih akata donesenih u postupku prvog stupnja pred sudom ili drugim ovlaštenim tijelom, te se ovdje naznačenim onemogućava uspješna kontrola zakonitosti upravnih akata od strane naslova. Tužitelj predlaže održavanje rasprave pred Sudom.

Sud je u predmetnoj stvari na prijedlog stranaka održao javnu raspravu, u smislu odredbe članka 36. i članka 37. ZUS-a, na kojoj su pristupili punomoćnici stranaka te im je tako dao mogućnost izjasniti se o svim spornim činjenicama i pravnim pitanjima.

Na raspravi je tužitelj ostao kod istaknutog tužbenog zahtjeva, a tužena kod odgovora na tužbu.

Na temelju razmatranja svih činjenica i pravnih pitanja Sud je zaključio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 8. stavka 1. točke 1. ZZTN-a propisano je da su zabranjeni svi sporazumi između dva ili više neovisnih poduzetnika, odluke udruženja poduzetnika i usklađeno djelovanje koje kao cilj ili posljedicu ima narušavanje tržišnog natjecanja na mjerodavnom tržištu, a osobito oni kojima se izravno ili neizravno utvrđuju kupovne ili prodajne cijene, odnosno drugi trgovinski uvjeti.

U konkretnom slučaju je na temelju provedenog postupka u kojem je omogućeno izjašnjavanje svim strankama te u kojima su saslušani svjedoci i to koji je odobrio priopćenje za javnost sa sastanka održanog dana 23. listopada 2013., te koji je bio prisutan na cijelom navedenom sastanku te iskaza svjedoka koji je također bio na spornom sastanku kao predsjednik Hrvatskog ceha zaštitara nesporno je utvrđeno da je tužitelj sa ostalim sudionicima sastanka zaključio zabranjeni sporazum u smislu odredbe članka 8. stavka 1. ZZTN-a. Stoga je prema ocjeni ovoga Suda pravilno odlučeno rješenjem tužene i to točkom I., budući da je nesporno utvrđeno sklapanje zabranjenog sporazuma dogovorom minimalne cijene usluge privatne tjelesne zaštite u razdoblju od 23. listopada 2013. do 17. siječnja 2014., a kako je navedeni sporazum temeljem članka 8. stavka 4. ZZTN-a ništetan također je pravilno odlučeno točkom II. izreke navedenog osporenog rješenja i to da je zabranjeni sporazum iz točke I. izreke ex lege ništetan.

Što se tiče prigovora tužitelja valja istaći da nije točno da tužena nije odredila mjerodavno tržište.

Naime, tužena je pravilno odredila mjerodavno tržište u zemljopisnom smislu kako cjelokupni teritorij Republike Hrvatske iz razloga što poduzetnici vrše djelatnost pružanja usluge privatne zaštite na cjelokupnom teritoriju Republike Hrvatske. Isto tako je tužena odredila cjelokupni teritorij Republike Hrvatske kao mjerodavno tržište u proizvodnom smislu imajući u vidu poslove pružanja tjelesne zaštite koji su propisani odredbom članka 3. Zakona o privatnoj zaštiti ("Narodne novine" 68/03., 31/10., 139/10.). Što se tiče navoda tužitelja da nije bio u obvezi demantirati članke koji su izašli u časopisu „Zaštita“, na portalima i Priopćenje valja istaći da je navedeno točno međutim ukoliko je tužitelj smatrao da nije sklopljen zabranjeni sporazum nije jasno iz kojeg se razloga nije navedene članke demantirao.

S obzirom na prigovore tužitelja vezane za razlikovanje termina trošak rada zaštita i trošak pružanja usluga privatne tjelesne zaštite navedeni prigovori nisu osnovani te ovaj Sud u cijelosti prihvaća obrazloženje iz osporenog rješenja vezano za eventualno razlikovanje navedena dva termina.

Da su se sudionici sastanka tako i tužitelj dogovorili o minimalnoj cijeni usluge privatne tjelesne zaštite od 32,50 kn po satu razvidno je i iz ponuda koje su stranke sporazuma podnosile nakon navedenog dogovora.

Vezano uz prigovor tužitelja da se radi o trošku cijene rada, a ne trošku cijene usluge tjelesne zaštite po satu i pozivanje na Kalkulaciju o cijeni koštanja zaštitarskih usluga tjelesne zaštite valja istaći iz točke I. navedene Kalkulacije o cijeni koštanja zaštitarskih usluga tjelesne zaštite proizlazi sljedeće: „Minimalna cijena koštanja zaštitarske usluge tjelesne zaštite po satu izvršene usluge ispod koje nije moguće bez gubitka pružati zaštitarsku uslugu, ukoliko se poštuju svi zakonski propisi iznosi 32,50 kn po satu odnosno protuvrijednost od cca 8,50 DEM po satu izvršene usluge bez poreza na dodanu vrijednost“.

Dakle i navedena kalkulacija na koju se poziva tužitelj utvrđuje minimalnu cijenu korištenja zaštitarske usluge tjelesne zaštite po satu izvršene usluge ispod koje nije moguće bez gubitka pružati zaštitarsku uslugu ukoliko se poštuju svi zakonski i drugi propisi te iznosi 32,50 kn po satu. Sama kalkulacija govori o iznosu zaštitarske usluge ispod koje nije moguće nuditi predmetnu uslugu bez gubitka.

Što se tiče pozivanja tužitelja na odredbe Zakona o obveznim odnosima i Zakona o radu valja istaći da je u konkretnom slučaju primijenjen Zakon o zaštiti tržišnog natjecanja te je za tumačenje navedenog pojma sporazuma taj Zakon lex specialis i na njega se ne mogu primijeniti odredbe drugih zakona koje reguliraju ugovorne obveze.

Vezano za prigovore tužitelja da se radi o predmetu na koje je trebalo primijeniti isključivo nacionalno zakonodavstvo valja istaći da je odredbom članka 74. stavka 1. ZZTN-a propisano da se u primjeni zakona osobito u slučajevima postojanja pravnih praznina ili dvojbi pri tumačenju propisa u skladu s člankom 1. Ugovora o pristupanju Republike Hrvatske Europskoj uniji ("Narodne novine – Međunarodni ugovori" 2/12.) primjenjuju na odgovarajući način kriteriji koji proizlazi iz primjene pravila o tržišnom natjecanju u Europskoj uniji. Stoga je pravilno utvrđeno da tužitelj nije mogao ne imati savjest o tome da njegovo postupanje vodi narušavanju tržišnog natjecanja tim više što je jedan od sudionika sastanka naveo kako je dogovor o minimalnim cijenama zabranjen.

Što se tiče prigovara tužitelja da nisu utvrđeni cilj i učinci sporazuma na tržište tužena je pravilno obrazložila kako je sukladno članku 8. ZZTN-a stavku 1. zabranjeno već samo postizanje sporazuma o cijenama koji se u ovom predmetu očituje u postizanju ugovora o minimalnoj cijeni pružanja zaštitarske usluge.

Što se tiče prigovora da tužena nije dostavljala podneske pojedinih stranaka zainteresiranim strankama na očitovanje valja istaći da je odredbom članka 47. ZZTN-a predviđeno pravo uvida u spis predmeta te tom prilikom stranka, odnosno njezin punomoćnik može načiniti preslike dokumenata koji se nalaze u spisu. O pravu uvida u spis stranke i njihovi punomoćnici dodatno su upućeni prilikom održavanja nastavka usmene rasprave 9. rujna 2014. što je naznačeno i u zapisniku o usmenoj raspravi od tog dana.

Što se tiče poziva na praksu Visokog upravnog suda iz presude UsII-70/14-6 od 5. ožujka 2015. valja istaći da navedena praksa nije usporediva u konkretnom predmetu budući da je odredbom članka 34. Zakona o stomatološkoj djelatnosti ("Narodne novine" 121/03., 117/08. i 120/09.) propisano da Komora donosi jedinstveni cjenik usluga dentalne medicine kojima je definirana najniža cijena dentalne usluge. Međutim što se tiče tržišta usluga privatne tjelesne zaštita takva ovlast nije utvrđena zakonom, a činjenica da postoji namjera da se uvede nešto slično ne može se smatrati istovjetnim uređenjem.

Što se tiče izricanja upravno kaznene mjere ovaj Sud ističe da je navedena mjera utvrđena sukladno odredbi članka 61. točki 1. ZZTN-a te sukladno svim odredbama Uredbe o kriterijima za izricanje upravno kaznene mjere ("Narodne novine" 129/10. i 23/15.) što je detaljno obrazloženo u osporenom rješenju, koje ovaj Sud u cijelosti prihvaća.

S obzirom na navedeno prema ocjeni ovoga Suda u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja nije počinjena bitna povreda odredaba postupka, činjenično stanje je pravilno i potpuno utvrđeno, a na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno je primijenjeno materijalno pravo, te stoga temeljem odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a trebalo odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan sukladno točki I. ove presude.

Odluka pod točkom II. presude temelji se na odredbi članka 79. ZUS-a prema kojoj odredbi u upravnim sporovima svaka stranka podmiruje svoje troškove.

U Zagrebu 22. travnja 2016.

Predsjednica vijeća
Ljiljana Karlović Durović, v.r.

Za točnost otpisala - ovlaštena službenik

